

friheten, och gret. Loango tänkte på hämnd, och smärtan af hans sår uppäggade honom, så ofta han af trötthet var nära att tillsluta ögonen. På morgonen förnam man åter kedjornas skramlande, och vilda röster ropade på vatten, på bröd, på luft.

Länge lät man dem jemra sig, ropa, rasa. Slutligen öppnade sig den trånga dörren, och några matroser inträdde med vatten, med bröd för de törstande, de hungrande, — med piskor för de bångstyriga. Hastigt uppryckte de några af de tillslutna luckorna. Frisk luft inträngde i det förpestade rummet, och den insögs med begärlighet, med outsäglig förtjusning af de beklagansvärda svarta varelserna. Matroserna gaf de törstiga vatten, kastade till hvar och en födan, såsom om de varit hundar, och utdelade här och der några piskslag, några sparkar. Härefter förband man Loangos sår, tvättade dem ånyo med bränvin och ättika och tillslöt derpå de öppnade luckorna. Matroserna lemnade tillhållen för det djupaste elände och bekymrade sig nu på tjugufyra timmar icke mer om de svarta varelserna.

Hvarje dag förnyade sig dessa scener och uppfyllde Loangos och Kassangos hjerta med raseri och hämndlystnad. För sina fiender dolde de visserligen dessa känslor, men blott för att desto mer oförbehållsamt meddela dem åt lika tänkande kamrater. Man smidde planer att befria sig, att öfverfalla besättningen, bemäktiga sig fartyget och döda alla hvita utan undantag. De stackars negrerne frossade